

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Kérelem az egyesület tagjaihoz. Az Alföld-fásítási akciónak hitel hiányában történő megszorítása következtében 28—30 okl. erdőmérnök tagtársunk munka és kenyér nélkül marad. Arra kérjük t. tagjainkat, birtokosokat és erdőtiszteket egyaránt hogy ahol üresedő állás vagy elvégzendő munka kínálkozik, közöljék ezt lapunk szerkesztőségével, hogy mi őket ajánlkozásra felhívhassuk. Ha van valahol munka amelyik tán nem is olyan sürgős, de elvégzése célszerű és kívánatos, vegyék azt elő, hogy munkanélküli tagtársainknak addig is, amíg megfelelő elhelyezkedést találnak, a pusztá megélhetést biztosítsák. A titkári hivatal.

Jegyzőkönyv

felvéve Budapesten, 1930. évi május hó 30-án az O. E. E. „adó-, vám- és tarifaügyi”, valamint az „általános erdőgazdasági” bizottságoknak az egyesület székházában megtartott ülésén.

Jelenvoltak: Osztrólczy Miklós, az adó-, vám- és tarifaügyi bizottság elnöke, dr. Ajtay Sándor, Beyer Jenő, Karsay Károly, Mihalovics Sándor, örgróf Pallavicini A. Károly, Papp Béla, Ráduly János, Rimler Pál, Schmidt Károly, Véssey Ferenc, Vuk Gyula bizottsági tagok és az ügyvezető.

Távolmaradásukat kimentették: báró Wladbott Kelemen, az általános erdőgazdasági biz. elnöke, Bund Károly, dr. Hoffmann Gyula, gróf Keglevich Gyula és Pfeiffer Gyula biz. tagok.

Elnök üdvözli a megjelenteket s az ülést megnyitja. Megállapítja, hogy az ülés összehívása szabályszerűen történt és az — a megjelentek számára való tekintettel — határozatképes. Felhívja az ügyvezetőt előterjesztései megtételére.

Ügyvezető ismerteti azokat az intézkedéseket, amiket az Egyesület az új erdőtervénytervezet, a MÁV tűzifaszükségletének a belföldi termelés révén leendő biztosítása és az Alföld-fásítási akció erőteljesebb folytatása érdekében tett. Javaslatára a bizottság elhatározza, hogy a minisztérium jelenlevő képviselőit külön is felkéri a hazai termelésnek a MÁV szállításoknál leendő támogatására és az igazgatóválasztmánynak javaslatot tesz az Alföld-fásítási akció ügyének állandó felszínentartására.

A vasúti tarifák ügyének tárgyalásánál Karsay Károly, Vuk Gyula és Véssey Ferenc hozzászólása után a bemutatott előterjesztéstervezetet azzal fogadja el, hogy abba pótlólag a következők vétessenek fel: 1. hogy az erdőgazdaság termékeinek árából a túlnyomó

részt a munka- és fuvarbérek teszik, 2. hogy a magyar fa versenyképességének fokozása versenyt fog előidézni olyan helyeken is, ahol eddig a külföldi termelés diktálta az árakat s így a külföldi fa fuvardíjának mérsékelt emelése drágulást nem eredményez, 3. hogy a felterjesztésben példákkal is igazolni fogja a magyar fatermelés kedvezőtlen helyzetét a külföldivel szemben. Ezekkel a kiegészítésekkel az előterjesztés tervezetét a választmánynak elfogadásra ajánlja.

A forgalmiadóváltáság kérdésének tárgyalásánál a bizottság hosszabb vita után arra az álláspontra helyezkedett, hogy bár ragaszkodik ahhoz, hogy az erdőgazdaság, épúgy mint a mezőgazdaság, teljes forgalmiadómentességben részesüljön, mégis felveszi a beadványban azt az alternatív megoldást is, hogy ha a teljes mentesség el nem érhető, a forgalmiadóváltáság a belföldi termelésnél a 2%-ot ne haladja meg. Teszi ezt elsősorban azért, mert a forgalmiadóváltáság behozatala nem igényel törvényhozási intézkedést s így ez úton a magyar termelés védelme sokkal előbb érhető el. Egyebekben a bemutatott előterjesztés tervezetét elfogadja.

Véssey Ferenc bizottsági tag indítványára a bizottság elhatározza, hogy az Egyesület külön felterjesztésben hívja fel a földművelésügyi miniszter Úr figyelmét arra a körülményre, miszerint egyes közhivatalok a tűzifaverseny-tárgyalások kiírásánál nem veszik figyelembe azt a minisztertanácsi határozatot, amely őket legalább 50%-ban cser- és tölgytüzifa és ebben megfelelő mennyiségű dorongfa vásárlására kötelezi s ugyanebben felkéri a miniszter Urat arra is, járjon közbe aziránt, hogy a közhivatalok szükségleteiket csak súly szerint és nem ürmérték szerint szerezzék be, amint ez több helyütt még ma is szokásos, mert az ürmérték szerint való beszerzés nemcsak a versenyzést nehezíti meg a távolabbi termelők részére, de számos visszaélés forrása is lehet.

Más tárgy nem lévén, elnök az ülést berekeszti.

Jegyzőkönyv

Az Országos Erdészeti Egyesület igazgatóválasztmányának Budapestén, 1930. évi május hó 30-án az egyesületi székházban tartott rendes üléséről.

Megjelentek: Bund Károly, Fröhlich Brunó, id. Gaul Károly, Gyartmathy Mózes, Hinfner György, Karsai Károly, gróf Keglevich Gyula, Kiss Ferenc, Kovács Gábor, id. gróf Mailáth József, Mihalovics Sándor, Nagy László, Osztróluczky Géza, Papp Béla, dr. Papp-Szász Tamás, Ráduly János, Róth Gyula, Schmidt Károly, Takách Zsigmond, gróf Teleky József, dr. Tuzson János, Véssei Mihály, Vuk Gyula választmányi tagok, Biró Zoltán ügyvezető és Lengyel Sándor segédtitkár.

Elnöki előterjesztések.

Az elnöki széklet a megjelenésben akadályozott elnökség távollétében gróf Keglevich Gyula vál. tag foglalja el, aki a megjelenteket üdvözölve az Országos Erdészeti Egyesületnek igazgató-választmányi ülését a következőkkel nyitja meg.

Megállapítom, hogy a választmányi ülés, az egyesület hivatalos lapjában szabályszerűen közzé tettett és ezenkívül a választmányi tagok posta útján is, külön értesítve lettek, s végül, hogy az ülés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

Távolmaradásukat kimentették: gróf Hadik János elnök, Térfi Béla és báró Waldbott Kelemen alelnökök, gróf Andrássy Sándor, Beyer Jenő, Béky Albert, Földváry Miksa, dr. Hammersberg Géza, báró Inkey Pál, Ivanich Ferenc, Kallivoda Andor, Karafiáth Jenő, Kozma István, Osztrólczy Miklós, Pallavicini Alfonz Károly, Péch Kálmán, Pfeiffer Gyula, Zügn Nándor vál. tagok.

A jegyzőkönyv hitelesítésére Gyarmathy Mózes és Véssei Mihály választmányi tag urakat kérem fel.

Tisztelt Igazgatóválasztmány!

A rendkívüli közgyűlést megelőzőleg tartott utolsó választmányi ülésünk óta történekről a következőkben kívánok megemlékezni.

A közbeeső idő legnagyobb részét az igazgatóválasztmány és a közgyűlés határozatainak végrehajtása vette igénybe.

A közgyűlés határozatához képest nemcsak az erdőtervénytervezetre vonatkozó állásfoglalásunkat tartalmazó beadványt adtuk át a földművelésügyi miniszter úrnak, hanem külön beadványban hívtuk fel a földművelésügyi miniszter úr és a többi illetékes kormánytényezők figyelmét az erdőgazdaság többrendbeli súlyos sérelmére.

Dacára az azóta eltelt közel három hónapnak, fix eredménnyel, sajnos, nem áll módomban beszámolni, mert dacára többszöri sürgetésünknek, ezideig még azt sem sikerült elérni, hogy azokat a kérdéseket a földművelésügyi minisztérium az egyesület bevonásával vegye tárgyalás alá.

Bár az utóbbi időkben az ilyen bizottsági tárgyalások mellőzése úgyszólván rendszerré vált, mégsem nyugodhatunk abba bele, s az Elnökség mindent el fog követni, hogy a földművelésügyi minisztériumot ettől a sajnos, már évtizedes álláspontjától eltérítse.

Külön is szükségesnek tartom itt megemlékezni az egyesülethez érkezett két miniszteri leiratról és pedig a kereskedelmi miniszter úrnak az államvasúti talpfaszállítások ügyében és a földművelésügyi minisztériumnak vasúti tarifák bizonyos mérséklése ügyében az egyesülethez intézett leiratairól.

Az első legalább erre az évre vonatkozólag teljesíti az egyesület kérését, ami azonban nem jelenti azt, hogy ezt a kérdést ma már

véglegesen elintézettnak tekinthetnők, amire különben az ügyvezetői jelentés külön is ki fog térni.

A második leiratban foglalt értesítés a tarifamérséklést csak igen kevés relációra terjeszti ki és még mindig csak kis részben enyhíti azt a hátrányos helyzetet, amiben a magyar termelés a külföldi versennyel szemben van.

Minden esetre tanujelét látjuk azonban annak, hogy evvel a kérdéssel a kormányzat most már foglalkozni hajlandó. Ezért szükségesnek tartom, hogy mindkét feltétlen jóindulatról tanuskodó és a hazai termelés helyzetét legalább részben könnyítő intézkedésért erről a helyről is köszönetünket nyilvánítsuk a miniszter úrnak; másrészről azonban ezeket a fontos kérdéseket felvettük mai választmányi ülésünk tárgysorozatába, mivel azokat a napirendről mindaddig, amíg kérésünk nem teljesül, levennünk nem szabad.

Az Alföld-fásítási akció megfelelő folytatása érdekében megindított mozgalmunkról a következőket közölhetem a t. Igazgatóválasztmánnyal.

A vezetőség ebből a szempontból tovább ment el, mint ameddig a közgyűlés által adott megbízása terjedt, amennyiben nemcsak az illetékes kormánytényezőkhöz, de az országgyűlés mindkét házához is kérvénnyel fordult, s megkereste ezenkívül az összes az Alföld-fásítási törvény által érintett törvényhatóságokat is aziránt, hogy azonos értelmű felterjesztéssel forduljanak a kormányhoz és az országgyűléshez.

Sajnálattal vagyok kénytelen megállapítani, hogy mozgalmunknak eddig kézzelfogható eredménye nem volt, sőt, amint magánúton értesültünk, a pénzügyminisztérium részéről a legridegebb visszatartásban részesült.

Ezért, bár ez a mai ülés tárgysorozatába külön fölveve nem lett, javasolom, hogy az indítványok során a kérdéssel újból foglalkozzunk s mindent kövessünk el ennek az ügynek állandó napirenden tartása és dülőre juttatása érdekében.

Őszinte sajnálattal kell megemlékeznem Bereczky Gyula, id. Bodnár Richárd, Kutasi Béla, Brannich Gyula és Zankó Emil tagtársainknak a mult választmányi ülés óta történt elhunytáról s tisztelettel javasolom, hogy az igazgatóválasztmány őszinte részvételének jegyzőkönyvileg adjon kifejezést.

Az elnöki előterjesztés egyhangú tudomásulvétele után ügyvezető a mult választmányi ülés óta történetekre vonatkozó jelentését terjesztette elő.

2. Ügyvezető jelentése:

Mindenekelőtt az egyesület pénzügyi helyzetéről tájékoztatja az igazgatóválasztmányt.

A bevételek 1930. évi május hó 28-ig 23.649 P 01 fillért, a kiadások pedig 19.956 P 40 fillért tettek ki.

A bevételi felesleg ezekszerint 3.692 P 61 fillér. Ebben az összegben azonban nem szerepel az alaptőkeként kezelt 3.000 P, az emléktáblára befolyt 527 P és az új erdőtörvény propagálása céljából befolyt pénzösszegnek még rendelkezésre álló része. Az eredmény főleg azért alakult ily kedvezően, mert az „Erdészeti Lapok” az új törvénnyel foglalkozó egyes számainak költségeit a propagandára befolyt pénzösszegeből lehetett fedezni.

Az egyesület anyagi helyzetének javítása érdekében a vezetőség a székház lakóihoz fordult azzal a kéréssel, hogy lakbéreiket méltányosságból önként emeljék fel. A lakókkal folytatott tárgyalások eredménnyel végződtek, amennyiben a lakók nagyrésze a lakbért önként felemelték. A béremelési eljárásból ki lett vonva a Karafiáth-féle lakás, amelynek bére annak idején bírói úton lett megállapítva, továbbá Lehoczky lakása, aki az egyesület alkalmazottja és végül özv. Gaálné lakása azért, mert régi nagyobb lakásából oly feltétellel ment ki mostani kisebb lakásába, hogy ennek a bére változatlan maradjon.

Bund Károly volt természetbeni lakását az Őstermelők vették ki évi 4000 pengőért, özv. Gaálné lakását pedig Szemere Kálmán ny. MÁV. főfelügyelő vette bérbe évi 2400 pengőért. A felhívás és a megürült lakásoknak a kiadása következtében a negyedévi lakbérjövödelem 5088 pengőről a II-ik negyedben 6495 pengőre emelkedett. A III-ik negyedben pedig már 6610 pengő lesz a bevétel. A lakbérfelemelési felhívás egyedül dr. Székács Aladárnál nem járt megfelelő eredménnyel, 2070 pengős lakbérét azonban a tőle vett levél szerint ő is hajlandó felemelni 1931. évi február hó 1-től 3000 pengőre, ha az egyesület vele szemben a béremelési és felmondási jogáról eleve két évre lemond. Az 1931. évi február hó 1-e előtti időre azért nem hajlandó magasabb bért fizetni, mert lakásának rendbehozásáért 1000 pengőn felüli beruházást volt kénytelen eszközölni.

Ügyvezető javasolja, hogy amennyiben a bérlő f. évi augusztus hó 1-től hajlandó volna a 3000 pengő évi lakbért megadni, úgy az egyesület vele szemben ez időtől fogva két évre mondjon le a béremelési és felmondási jogáról, ellenkező esetben pedig indítsa meg az egyesület a béremelési eljárást.

Gróf Keglevich Gyula elnök, valamint Papp-Szász Tamás és Osztrólczy Géza vál. tagoknak a kérdéshez való kimerítő hozzászólása és az eljárási költségek elkerülése céljából a barátságos megegyezést célzó indítványaiknak figyelembevétele után az igazgatóválasztmány olyképen határoz, hogy amennyiben dr. Székács f. évi november 1-től a 3000 pengő évi lakbér fizetését vállalja, úgy ez időtől kezdve két évre lemond a béremelési és felmondási jogáról. Ellenkező esetre pedig felhatalmazza az elnökséget, hogy a bírósági béremelési eljárást indítsa meg.

Ügyvezető ezután szóvá teszi az egyesületi székházban napról-napra felmerülő költséges tatarozásokat. Az egyesületi székház ugyanis az egyesület szorult anyagi helyzete következtében oly állapotba

került, hogy rövidesen az épület alapos tatarozására lesz szükség. A tatarozás hozzávetőleges számítás szerint mintegy 30—40 ezer pengőbe fog kerülni. A tatarozáshoz szükséges összeget az egyesület előteremteni képtelen. Ily körülmények között megfontolás tárgyává kellene tenni azt, hogy nem volna-e célszerű ezt az egyáltalában nem modern és folytonos tatarozást igénylő épületet eladni és helyette a mintegy 600—700 ezer pengőt is kitehető vételáron a budai oldal megfelelő helyén egy az egyesület igényeit is kielégítő, 40—50 ezer pengőt jövedelmező, 30 évig adómentes modern bérpalotát építtetni.

Úgy véli, hogy az egyesület kétségbeejtő anyagi helyzetén csakis ily radikális megoldással lehetne segíteni.

Indítványozza, hogy az igazgatóválasztmány utalja a kérdést a szervezőbizottság elé azzal, hogy az sürgősen foglalkozzék a problémával.

Az igazgatóválasztmány az indítványt elfogadja és felhatalmazza a szervezőbizottságot arra, hogy a kérdéssel foglalkozzék.

Ügyvezető ezután a m. kir. kereskedelemügyi miniszter úrnak a vasúti talpfák átvétele ügyében az egyesülethez intézet leiratát ismerteti.

Az államvasutak igazgatósága átveszi a megrendelt mennyiségen felül a magyar termelés által előállított talpfa és váltótalpfa teljes mennyiségét, a külföldiekért fizetett egységáron, ha azokat a jövő évi szükségleteket biztosító versenytárgyalás előtt leszállítják, a vételárat azonban f. évi július hó 1-e után fogja csak fizetni.

Örvendetes tudomásul szolgál.

Javasolja egyben, indítson az egyesület újabb mozgalmat aziránt, hogy az államvasutak igazgatósága úgy most, mint a jövőben vegyen át minden felajánlott többletet még az árverés előtt a külföldi áron és ennek biztosítása érdekében forduljon az egyesület megfelelő feltérjesztéssel úgy a kereskedelemügyi, mint a földművelésügyi miniszter urakhoz.

Az igazgató választmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Ügyvezető bejelenti továbbá, hogy a Máv. tüzifaszükségletének biztosításával kapcsolatban az egyesület úgy a kereskedelemügyi, mint a földművelésügyi miniszter urakhoz fordult, kérve azt, hogy a Máv. a külföldről származó tüzifát ne vegye át, hogy így az egész szállítás a magyar termelésnek jusson.

Javaslatára az igazgatóválasztmány külön is felkéri a földművelésügyi minisztérium jelenlévő képviselőit, hogy az ügyet saját hatáskörükben hathatósan támogassák.

A Főiskolai Ifjúsági Kör 50 éves fennállásának jubileumi ünnepére ügyvezető betegsége miatt nem mehetett el, helyettesítéséről sem gondoskodhatott. Az ifjúsági kört az egyesület megfelelő átiratban üdvözölte.

Egyhangúan tudomásul vétetett.

Ügyvezető ezután bemutatja az osztrák erdészeti egyesület meghívóját a f. évi június hó 21—26-ig [Klagenfurtban tartandó vándorgyűlésére.

Miután az egyesület anyagi helyzete nem engedi meg a kiküldetést, felveti a kérdést, hogy nem lehet-e a kiküldetést a tavalyi módon megoldani, amikor is a földművelésügyi minisztérium két hivatalos kiküldöttje képviselte az egyesületet.

Papp Béla, Róth Gyula és Mihalovits Sándor vál. tagoknak észrevételei után ügyvezető indítványára az igazgatóválasztmány elhatározza, hogy az elnökség sürgősen keresse meg a földművelésügyi minisztériumot két hivatalos kiküldöttnek az osztrák erdészeti vándorgyűlésre való kirendelése iránt. A közbenjárásra egyben kérje fel Térfi Béla alelnök úr Ónagyméltóságát. Negatív eredmény esetén pedig kérje fel az egyesület Rónay György vál. tagot arra, hogy amennyiben őt nem fesszélyezné, úgy az egyesület képviselőjében is vegyen részt a gyűlésen és az egyesület nevében üdvözlje a testvéregyesületet.

Ügyvezető jelenti, hogy a tavalyi parádi közgyűlés elhatározta az egyesületnek a Reviziós Ligához való csatlakozását. Javasolja, hogy 200 pengőnek egyidejű megküldése mellett jelentse be az egyesület csatlakozását.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

3. A vasúti tarifák ügye:

Ügyvezető előterjeszti az általános erdőgazdasági és „adó-, vám- és tarifaügyi” bizottságok határozatát, amely szerint a kereskedelemügyi miniszter úr által a tüzifára vonatkozóan engedélyezett tarifakedvezmény nem szünteti meg a belföldi termelés kedvezőtlen helyzetét, mert a tarifacsökkentés csak azokra az esetekre vonatkozik, amikor a szállított tűzifa legalább 3 különféle vasúti vonalat érint.

A kedvezmény alá eső tűzifa a vasúti szállításra kerülő magyar tüzifának csak mintegy 15—20 százalékát teszi és a kedvezmény még ezekben az esetekben is legfeljebb egyharmada annak a többköltségnek, ami a magyar termelésű tüzifát a külföldi fával szemben terheli. Fix példákkal lehet igazolni, hogy a magyar fa szállítása azonos távolságról majdnem kivétel nélkül drágább a külföldi fáénál. A magyar fatermékek így nem képesek versenyezni a nagyobb távolságról szállított külföldi fával sem s így a jobbminőségű hazai faanyagok is csak nyomott áron értékesíthetők, a gyengébb anyagok pedig értékesíttelenül az erdőn maradnak.

Javasolja a bizottság, hogy a magyar fatermékek szállítási költségeinek leszállítása érdekében forduljon az egyesület a most alkalmasnak mutakozó időben újabb felterjesztéssel a miniszterelnök, a kereskedelemügyi, a földművelésügyi és a pénzügyminiszter urakhoz és kérje egyben azt, hogy a tarifa leszállítása folytán előálló külön-

bözetet hárítsák át a külföldi fatermékekre olyképpen, hogy azok vasúti fuvardíja megfelelően emeltessék fel.

Javasolja továbbá a bizottság azt is, hogy a felterjesztésnek a kormány egyes tagjai részére leendő átadására a következő urakat kérje fel: gróf Hadik János elnököt a miniszterelnök úr, báró Waldbott Kelemen alelnököt a földművelésügyi miniszter úr, Térfi Béla alelnököt a kereskedelemügyi miniszter úr, végül Osztrólczy Miklós választmányi tagot a pénzügyminiszter úr részére leendő átadására.

Egyben pedig kérje fel az egyesület gróf Hadik János, gróf Széchényi Aladár, gróf Széchényi Bertalan, báró Waldbott Kelemen és id. gróf Mailáth József urakat, hogy e kérdést a főrendiházban tegyék szóvá.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

4. A műfaanyagok forgalmiadóváltás:

Ügyvezető ismerteti az erdőgazdasági termékek forgalmi adója terén még mindig fennálló igazságtalan állapotot.

Amíg a tűzifára vonatkozóan már rég életbe lépett a 3 százalékos forgalmiadóváltás, amelyet a termelő köteles leróni, addig a hazai termelésű műfa és a belőle származó fűrészelt anyag még mindig 3, sőt 4-szeres, tehát 6—8 százalékos kitevő forgalmiadóval terheltén jut a fogyasztóhoz. A külföldi gyártmány pedig, ha közvetlenül a fogyasztóhoz jut, teljes forgalmiadómentességet élvez.

A két bizottság együttes határozata alapján javasolja, hogy a műfatermékeknél még ma is alkalmazott jogtalan és igazságtalan forgalmiadórendszer megváltoztatása érdekében forduljon az egyesület a földművelésügyi kormányhoz és kérje, hogy az e tárgyban sürgősen összehívandó értekezlet keretében adjon módot arra, hogy az egyesület vonatkozó kérését számítások kíséretében teljes részletességgel előadhassa és egyben kieszközzölhesse azt, hogy a hazai fatermékek teljes forgalmiadómentességben részesüljenek s hogy az így elmaradó bevételeket az importált faanyagokra kivetett megfelelő forgalmiadóváltás formájában hajtsák be.

Amennyiben pedig ez nem volna megvalósítható, úgy a belföldi erdőgazdaság termékeinek forgalmiadóváltása legfeljebb 2 százalékban, a külföldi pedig oly százalékban állapíttassék meg, hogy e százalék mellett ne csak az eddigi forgalmiadóbevételek nyerjenek fedezetet, hanem 1—2 millió pengő többlet jusson az Alföld-fásítási akció folytatására.

Az igazgatóválasztmány a javaslatot elfogadja és egyhangúan annak értelmében határoz.

Ügyvezető ezután javasolja, hogy az egyesület megfelelő felterjesztésben kérje a földművelésügyi miniszter urat arra, hogy intézkedjék sürgősen aziránt, hogy az állami intézmények a tűzifaszükségletüknek beszerzésénél szigorúan alkalmazkodjanak az e tárgyban kiadott kormányrendelethez, amely a szükségletnek 50 százalékban hazai cser-

és tölgy tűzifából és pedig részben dorongfából való fedezését írja elő és egyben kéri az egyesület a földművelésügyi miniszter urat arra is, hogy a tűzifának a közhatalok által ürmértékben való vásárlása ellen foglaljon állást.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

5. *Indítványok:*

Ügyvezető ezután az egyesületnek az Alföld-fásítási akció végrehajtása érdekében folytatott működését ismerteti.

Bejelenti, hogy az egyesület a tárgyban külön-külön előterjesztéssel fordult a miniszterelnökhöz, a földművelésügyi miniszterhez, a főrendiházhoz, képviselőházhoz, vármegyékhez és városokhoz.

Zemplén, Csongrád, Szabolcs, Ung, Csanád-Arad-Torontál, Borsod, Gömör és Kishont vármegyék közigazgatási bizottsága és Kecs-kemét városa már is arról értesítették az egyesületet, hogy az Alföld fásításának folytatása érdekében előterjesztéssel fordultak a kormányhoz és az országgyűlés két házához és a földművelésügyi miniszterhez.

Ezzel kapcsolatban bemutatja az Alföld-fásítási akciótól f. évi július hó 1-ével elbocsátott 28 erdőmérnöknek az egyesülethez intézett kérelmét, amelyben az Alföld-fásítási akciónak legalább az eddigi keretben való folytatásának biztosításához az egyesület közbenjárását kéri. Egyben arra is kéri az egyesületet, hogy foglalkozzon, mint elhelyezkedést kereső erdőmérnökök sorsával is.

(Az elnöki széket közben Osztrólczy Géza foglalja el, miután gróf Keglevich Gyula fontos ügyben távozni kényszerült.)

vitéz Takáts József okl. erdőmérnök kollégái nevében előszóval is előadja kérelmüket és egyben miután a hallottakból tudomást szereztek arról, hogy az egyesület az Alföld fásításának folytatása ügyében már eddig is mily erélyes működést fejtett ki, hálás köszönetet mond ügyük felkarolásáért.

Elnök úgy véli, hogy elhelyezkedésük biztosítása érdekében körlevéllel az erdőbirtokosokhoz kellene fordulni.

Ügyvezető a kérdést sokkal akuttabbnak tartja, mert a főiskoláról kikerülő ifjúság jövője is veszedelemben forog. A helyzet most az új erdőtörvény életbelépte előtt ugyanaz, mint annak idején az 1879. évi törvény életbelépte előtt a műszaki díjnokság idejében volt.

Mindnyájan tudjuk, hogy a személyzet a mai munkát sem tudja ellátni, annál kevésbé az új törvénytervezetből folyó munkatöbbletet, mégis nemcsak a létszámot apasztják, de arra sem adnak módot, hogy a fiatalság a megfelelő gyakorlatot megszerezze.

Miután az erdőgazdaság és ezzel kapcsolatban az ország jövőjéről is szó van, elsősorban az államnak kötelessége gondoskodni az Alföld fásításáról.

Javasolja, hogy az igazgatóválasztmány határozatából kifolyóan kéri fel az egyesület a főrendiházi tag urakat, hogy foglalkozzanak ezzel a kérdéssel. Az egyesület egyben a földművelésügyi kormányhoz

intézendő felterjesztésben kérje az Alföld fásításánál alkalmazott mérnökök visszatartását.

Róth Gyula vál. tag a főiskola szempontjából foglalkozik a kérdéssel. Az elbocsajtás mindenképen katasztrófális hatással lenne a főiskolára, mert ily körülmények között senki sem fog erre a pályára lépni. Véleménye szerint több termelést, több ember nélkül lehetetlen elérni. Példaként felemlíti Kecskemét város erdőgazdaságát, amely évekkel ezelőtt csak 1 erdőtisztet bírt el, jelenleg a bevezetett több termelés révén igen jelentékeny tiszta jövedelemtöbblet mellett már 6 erdőtisztnek ad munkát.

Tuzson János vál. tag tudomással bír arról, hogy a földművelésügyi kormány a kérdés helyes megoldása érdekében az erdészeti főosztállyal egyetemben mily nehéz küzdelmet folytat.

Véleménye szerint a baj leginkább onnan származik, hogy a rendelkezésre álló tőkét helytelenül használják fel. Néha azonban a legjobb szándék is rossz eredményeket szül. Az Alföld kérdésével speciálisan foglalkozik; ha befásítanák, eldorádóvá változtathatnák át, azért arról kellene meggyőzni a kormányt, hogy az Alföld fásítását már csak a népjólét és a mezőgazdaság fejlesztése érdekében is mindenképpen elő kell hogy mozdítsa. A 28 kolléga ügyében nem adja fel a reményt, nem hiszi, hogy a pénzügyi és földművelésügyi kormány nem segítene a kérdés megoldásánál.

Ügyvezető a veszedelmet ott látja, hogy a kormányban nincs a kérdésnek gazdája, mert hiszen amit feltétlenül szükségesnek tartottak, most is tudtak még a múlt évinél nagyobb hitelt is biztosítani.

Az egyesületnek erélyesen és határozottan kell a kérdést tárgyalnia. Javasolja, hogy Hadik János gróf elnököt is nyerjék meg az ügynek és az egyesületi felsőházi tag urakat is kerjék meg, hogy melegen karolják fel a kérdést és foglalkozzanak azzal jóindulattal és kellő eréllyel. Egyben kérje fel az egyesület az Elnök Urat arra is, hogy mint az Agrár Blokk elnöke adjon módot arra, hogy egy szakember az Alföld fásításának és az erdőgazdaság fejlesztésének fontosságát az Agrár Blokkban ismertethesse, hogy a Blokk az ügy érdekében a felsőházban szintén állást foglalhasson.

Az igazgatóválasztmány ügyvezető javaslatát elfogadja és azt határozattá emeli.

Ügyvezető ezután az angol The Science Museumnak az Erdészeti Lapoknak ajándékként való megküldése iránti megkeresését ismerteti. Javasolja a kérelem teljesítését.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a kérelem teljesítését határozza el.

Ügyvezető a Duna—Tisza közti Mezőgazdasági Kamarának megkeresését mutatja be, amelyben az erdősítésekre vonatkozó jövedelem és vagyonadó kivetések ügyében az egyesület véleményét kéri. Az 1927. évi 500 P. M. számú hivatalos összeállítás 11. §-ának 1. pontjához fűzött utasítás 4. bekezdésében foglalt rendelkezés szerint

ugyanis a nyers bevételből nem vonhatók le termelési és kezelési költség címén az új erdőknek létesítésére fordított kiadások, de még az első jövedelmezőségükig eszközölt művelési és ápolási költségek sem.

Javasolja, hogy az egyesület e sérelmes intézkedésre hívja fel a földművelésügyi miniszter úr figyelmét és megfelelő felterjesztésben támogassa a Tiszántúli Mezőgazdasági Kamarának e sérelmes intézkedésének az erdőgazdaság érdekében való hatályon kívül helyezése iránt a pénzügyminiszter Urhoz intézett beadványát.

Az igazgatóválasztmány a javaslat értelmében határoz.

Ügyvezető ismerteti özv. Leitner Eleknek az egyesülethez intézett levelét, amely szerint férjének néhai Leitner Elek miniszteri tanácsos, volt beszercei m. kir. erdőigazgatónak Torma János festőművész által festett életnagyságú arcképét az egyesületre kívánja hagyományozni, ha az arcképet a tanácsteremben, vagy titkári irodában, esetleg elnöki szobában elhelyezi. Javaslataira az igazgatóválasztmány az arcképet, mint adományt köszönettel elfogadja és azt, miután a tanácsteremben már hely nincsen, a titkári szobában helyezi el.

Az 1879. évi erdőtörvény 50 éves fennállása alkalmával a törvény alkotói emlékét megörökítő emléktábla felállítása ügyében küldött bizottság nevében *Véssei Mihály* vál. tag előadja, hogy a bizottság foglalkozott a kérdéssel és azt javasolja, hogy a márvány emléktábla a közgyűlési kisebb teremben az ablakokkal szemben lévő kandalló fölött helyeztessék el. A márványtábla legyen méltó az emlékhöz és a célnak megfelelő.

A bizottság a következő szöveget javasolja a táblába bevésni:

„Az 1879. évi június hó 11. napján

I. FERENCZ JÓZSEF

Magyarország apostoli királya stb., stb. által szentesített és az 1880. VII. 1-én életbelépett 1879. évi XXXI. törvény-cikknek, az első rendszeres magyar erdőtörvénynek előkészítésénél, törvényhozási tárgyalásánál, életbeléptetésénél és végrehajtásánál elévülhetetlen érdemeket szereztek:

Tisza Kálmán miniszterelnök

br. Kemény Gábor földm., ipar- és keresk. miniszter

Divald Adolf dr. Bedő Albert

Wagner Károly Horváth Sándor

Eljövendő nemzedékekben az ő emlékük tartsa ébren az erdők szeretetét, a magyar erdők fennmaradásának legfőbb biztosítékát.

Állította az erdőtörvény életbelépésének ötvenedik évfordulóján, 1930 VII. 1-én, az Országos Erdészeti Egyesület.”

Ügyvezető egyben javasolja, hogy ha az eddig egybegyűlt 526 P 47 fillér nem lenne elegendő, az egyesület a hiányzó összeget saját vagyonából pótolhassa. Az emléktábla leleplezését a téli közgyűlésen javasolja és egyben indítványozza, hogy az emlékbeszéd megtartására Térfi Béla alelnököt kérje fel az egyesület.

Az igazgatóválasztmány a javaslatokat egyhangúan elfogadja és azok értelmében határoz.

Ügyvezető ezután felolvassa Kováts Béla ny. m. kir. erőtanácsos indítványát, amelyben a csehszlovák és román erdőgazdálkodásnak megvizsgálására és véleményének a nyilvánítására egy pártatlan szakemberekből álló nemzetközi bizottság kiküldésének a kormány útján való kieszközölését kéri.

Fröhlich Brunó vál. tag véleménye szerint a kérdés a Dunabizottság hatáskörébe tartozik. Szívesen vállalja, hogy a kérdés tisztázása érdekében közvetlenül érintkezésbe lépjen Kováts Bélával.

Az igazgatóválasztmány Kováts Béla indítványát kiadja Fröhlich Brunó vál. tagnak, azzal a felkéréssel, hogy az indítvány tekintetében lépjen Kováts Bélával közvetlenül érintkezésbe és eljárásáról legyen szíves a legközelebbi választmányi ülésen beszámolni.

Ügyvezető ismerteti Kallivoda Andor vál. tagnak a tarifakérdés rendezhetése érdekében benyújtott indítványát.

Az indítvány a következőképpen hangzik: Terjesszen az Országos Erdészeti Egyesület egy kimerítően megindokolt javaslatot az ország kormányához aziránt, hogy mindazokat a helyi érdekű vasútat, melyeknek megváltását az engedélyokirat, illetve szerződés lehetővé teszi, a tört. tarifa megszüntetése céljából haladéktalanul váltsa meg.

Az igazgatóválasztmány ügyvezető javaslatára az indítványt tanulmányozás és referálás céljából kiadja az állandó vám- és tarifai ügyi bizottságnak.

Ügyvezető végül, mint a lap szerkesztője, tekintettel arra, hogy díjazás nélkül írni úgyszólván senkisésem hajlandó, javasolja, hogy f. évi július 1-től kezdődően fizessen az egyesület írói tiszteletdíjakat.

És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő eredeti cikkért 16 oldalas ívenként . . .	64 pengőt.
Fordításokért, vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként	32 pengőt.
Egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként	24 pengőt.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Az igazgatóválasztmány végül a következő rendes tagokat veszi fel az egyesület kötelékébe: Monspart István, ny. m. kir. főerdőmérnök uradalmi erdőmérnököt, ajánlja: Biró Zoltán, Zichy Meskó Jakab gróf, nagybirtokost, ajánlja: Holdampf Gyula, Zsirai Mihály okl. erdő-

mérnököt, ajánlja: Uher József, [Nagy Imre urad. erdóm.-t, ajánlja: Jellachich László, Poppr Emil urad. főerdész és a Mosonszentmiklósi uradalmat, ajánlja: Hepke Arthur és Mayer Aurél, Bisztika Géza, urad. erdóm.-t, ajánlja: Uher József, Seregély Pál, okl. erdóm.-t, ajánlja: Biró Zoltán, királyhalmi m. kir. erdőőri és vadőri iskolát, ajánlja: Katona István.

Több tárgy nem lévén, elnök az ülést berekeszti.

Fölterjesztés a Földművelésügyi Miniszter Úrhoz a vasuti tarifák ügyében.

Nagyméltóságú

Mayer János

m. kir. földművelésügyi miniszter úrnak

Budapest.

Őszinte köszönettel vettük Nagyméltóságodnak ez évi 12.916/I—1. számú nagybecsű leiratát, amellyel a kereskedelemügyi miniszter úrnak egyes tűzifaszállítmányok vasúti fuvardíjára és némi mérséklésére vonatkozó rendelkezését méltóztatott velünk közölni.

A kereskedelmi miniszter úr Önagyméltóságának elhatározása ráknézve nem azért megnyugtató, mintha ez számottevőleg enyhítené azt a hátrányos helyzetet, amiben a magyar fatermékek és pedig úgy a tűzifa, mint az egyéb fatermékek is, a külföldről behozott fatermékekkel szemben vannak, hanem azért, mert végre tanujelét látjuk annak, hogy a kereskedelmi minisztérium ezt a kérdést megfelelő alapon tárgyalás alá venni hajlandó.

Ami állításunk első részét illeti, hogy maga a megadott kedvezmény nem szünteti meg a belföldi termelés kedvezőtlen helyzetét, legyen szabad rámutatnunk arra, hogy a kereskedelmi miniszter úr által elrendelt tarifacsökkentés csak azokra az esetekre vonatkozik, amikor a szállított tűzifa legalább 3 különféle vasúti vonalat érint.

Az ilyen szállítmányok a vasúti szállításra kerülő magyar faanyagoknak legfeljebb 15—20 százalékát teszik ki és a kilátásba helyezett kedvezmény, még ezekben az esetekben is, legfeljebb egyharmadrészét teszi annak a többköltségnek, ami a magyar termelésű tűzifát a külföldi fával szemben terheli.

A szállítási különbözet ugyanis két tételből alakul ki.

Egyrészt az ú. n. kezelési illetékből, amelyet az érintett államvasúti vonal után teljes egészében, a helyi érdekű vasútvonalak után pedig 50 százalék erejéig számít fel a vasút.

Amíg tehát a tisztán fővonalon futó külföldi fa csak egyszeres kezelési illetéket fizet, a részben egy vagy több helyi érdekű vasútvonalon futó magyar fa a legkedvezőbb esetben is s még a kereske-

delmi miniszter úr által engedélyezett kedvezmény számbavételével is, legalább másfélszeres kezelési illetékkel van terhelve.

Ez a tehertöbblet 10.000 kg-ként minimálisan 5 pengőt tesz ki, de háromnál több vasút érintése esetén ennek többszörösére is emelkedhetik.

A túlterhelés második része abból áll elő, hogy a vicinálisvasutak vontatási díja még az államvasút kezelésében álló helyiérdekű vasutaknál is legalább 10 százalékkal drágább a fővonalak által felszámított vontatási díjnál.

Ezt a második tehertöbbletet a kereskedelmi miniszter úr által engedélyezett kedvezmény teljesen érintetlenül hagyja.

Nyilvánvaló ebből, hogy a kereskedelmi miniszter úr elhatározása a csak kétféle vonalat érintő magyar szállításokra nézve semminemű engedményt nem jelent s a többi szállítmányokra nézve is csak igen csekély mértékben csökkenti a magyar fa hátrányos helyzetét.

Ennek igazolására mellékelünk egy kimutatást arról, mibe kerül néhány fontosabb fogyasztási gócpontra a magyar és mennyibe a külföldi fa szállítása.

Ez a kimutatás is igazolja, hogy a magyar fa szállítása azonos távolságról majdnem kivétel nélkül drágább!

Nagyméltóságod előbb említett nb. leiratából kivehetőleg a kereskedelemügyi miniszter úr Önagyméltósága egyedül az államvasút pénzügyi egyensúlyát hozza fel annak akadályá gyanánt, hogy a magyar fatermékek szállítási díjai megfelelően mérsékelhetők legyenek.

Az a másik kijelentés ugyanis, hogy a tüzifa szállítási költsége az értékre való tekintettel tovább már nem mérsékelhető, teljesen eltér attól az alaptól, amelyik alapon egyesületünk kérése mindenkor állott.

Mi nem azt kértük és kérjük, hogy a fatermékek szállítási költségei az egész vonalon egyformán mérsékeltesse, hanem azt, hogy a magyar fatermékek szállítási költségeinek megfelelő leszállításáért keresse meg az ellenértéket a kormányzat a külföldi fatermékek vasúti fuvardíjainak megfelelő fölemelésében, s ezáltal részesítse a magyar erdőgazdaságot ugyanabban a védelemben, amiben a magyar széntermelést részesíti.

Sőt szívesen látnók azt is, ha a külföldi fatermékek vasúti fuvardíjainak megfelelő felemelésével teremtené elő a kormányzat annak az összegnek egy részét, amire a magyar erdőgazdaság támogatásánál feltétlenül szükség van akkor, ha egész közgazdaságunkra ólomsúllyal nehezedő fabehozatalunkat csökkenteni és végeredményben megszüntetni kívánjuk.

Ha indokolt ez a tarifális védelem a szénbányászatnál, ahol a többtermelés végeredményben a korlátolt mértékben rendelkezésre álló készletek gyorsabban való fölemlesztését eredményezi, mennyivel indokoltabb az erdőgazdaságnál, ahol a támogatás nemcsak a terme-

lésnek az idők végtelenségéig való állandó emelkedését, de a készleteknek is állandó gyarapodását jelenti.

Ha indokolt az állami támogatásnak ez a mértéke a szénbányászathoz, ahol közismert példák szerint a legönzőbb magánvállalkozás is bőségesen megtalálja a maga pénzügyi számadásait és 1—2 év alatt busás jövedelmekhez jut, mennyivel indokoltabb az erdőgazdaságnál, ahol maga a gazdaság természete még a legmesszebbmenő állami támogatás mellett is jövedelmezőség szempontjából kisigényűséget, a tőkék felhasználása szempontjából önmegtartóztatást, a tiszta jövedelmet súlyosan érintő beruházások szempontjából messzemenő áldozatkészséget követel a birtokostól.

Ha indokolt ez a védelem a szénbányászathoz, amely minden irányban csak támogatást élvez az államtól, mennyivel indokoltabb az erdőgazdasággal szemben, amelynek gazdálkodását az állam közérdekű szempontokból is elég sok irányban erősen korlátozni kénytelen.

Az Országos Erdészeti Egyesület, mint a magyar erdőgazdaság érdekeinek egyetlen országos jellegű hivatásos képviselője, csak annak a meggyőződésének adhat kifejezést, hogy az olyan gazdasági ág, amely a maga termelése során mindenkor gondot fordít arra, hogy a jövő ellátását a mostaninál sokkal fokozottabb mértékben biztosítsa, amelyet általános érvényű törvények köteleznek arra, hogy függő természet a jövő érdekében felhalmozza és a legnehezebb időkben is érintetlenül hagyja, amely a háborút követő időkben a leg-hosszabb ideig nyögte a kötöttforgalom hátrányait, amely a kényszertermelések révén igen jelentékeny áldozatokat hozott a közellátás érdekében: ezt a támogatást legalább is olyan mértékben megérdemli, mint az a szénbányászat, amelyik — bár evvel sem hivatását, sem fontosságát nem kívánjuk kisebbiteni — busás haszonnal termeli ki azokat a természetadta kincseket, amelyeknek pótlásáról gondoskodni sem módjában, sem szándékában nem áll.

Mert az eredmények igazolják, hogy igenis, az a helyes tarifapolitika, amit az állam a szénbányászattal szemben alkalmaz.

Az államilag ez úton is támogatott széntermelés örvendetesen fejlődik, erős versenyképességgel mindig több helyről szorítja ki a külföldi szent, napról-napra jelentősebb jövedelmeket ér el; amivel szemben az erdőgazdaság sorvad és pusztul!

A magyar erdőgazdaság, amely mögött nem áll a nagytőke szervezett hatalma, egyedül Nagyméltóságodtól kérheti és várhatja azt a támogatást, amire ezen a téren is feltétlenül szüksége van, ha az ország szükségleteinek ellátásánál reáraháramló hivatásának meg akar felelni.

Az egyetlen érdemi kifogás, amit a magyar fatermek tarifális védelme ellen felhozni lehet, az, hogy mint minden ilyen védekezés, a fogyasztásnál bizonyos vonatkozásban drágulást jelent.

Ez a drágulás legalább is erősen vitatható!

Mert a tarifakedvezmény azt jelenti, hogy sok olyan piacon meg fognak jelenni a magyar erdőgazdaság termékei, amelyeken eddig a kartellszerűleg tömörült külföldi termelés egyszerűen diktálta az árakat.

Már pedig az egészséges verseny soha nem eredményezett drágulást!

De még ha némi drágulást eredményezne is!

Addig, amíg a magyar kormányzat az iparnak, sőt az egyéb termelési ágak gyártmányainak és termékeinek védelme érdekében olyan védővamos politikát folytat, amely egyes fogyasztási cikkeken a forgalmi érték 30—700 százalékaig menő vámterhekkel sújtja a külföldi termelvényt vagy gyártmányt, nemhogy jogtalanak, de méltánytalanok sem lehet minősíteni az erdőgazdaságnak azt a kívánságát, amellyel bizonyos mértékű védelmet kér, tisztán azért, hogy az így előálló jövedelemtöbbletből fedezhesse az állam azokat a kiadásokat, illetőleg beruházásokat, amelyeket a magyar erdőgazdaság nem nélkülözhet abban az esetben, ha közérdekű hivatásának meg akar felelni, s az ország szükségleteit 1—2 évtizeden belül ellátni akarja.

A védelem, amit a magyar erdőgazdaság kér, számbelileg is messze mögötte marad annak a támogatásnak, amiben akár egyes iparágaink, akár a széntermelés részesülnek.

Számszerű adatokkal igazoljuk a csatolt 2. jelű kimutatásban azt, hogy a magyar széntermelés a külföldi szénnel szemben 50—120 százalékos tarifakedvezményt élvez.

Mivel belföldi szénfogyasztásunknak csak kb. 22 százalékat teszi a külföldről behozott szén és koks, a külföldi széntermékek fuvardíját közel 60 százalékkal kellett emelni, hogy a belföldi szén fuvardíjának 25 százalékos mérséklése esetén az államvasút ugyanannyi fuvardíjat kapjon, mint a változott tarifa életbelépése előtt.

Mivel pedig faszükségeink fedezésénél az arány majdnem teljesen fordított, elég a külföldi faanyagok fuvardíját 10 százalékkal emelni, ha azt akarjuk, hogy a belföldi faanyagok fuvardíjának 25 százalékkal való mérséklése esetén a vasutak fuvardíjbevétele ne csökkenjen.

Amíg az a fuvardíjvédelem, amit 100 km államvasúti szállításnál a belföldi szén élvez, vagyis a külföldi szén fogyasztójára háruló szállítási díjtöbblet a külföldi szén kicsinyben való eladási árának 6 százalékat, sőt helyenként ennél többet tesz ki, addig az ugyancsak a fogyasztó által fizetendő fuvardíjtöbblet a külföldi fa fuvardíjának 10 százalékkal való emelése esetén ugyancsak 100 km-es szállításnál, úgy a tűzifánál, mint a műfaválasztékoknál, a kicsinyben való eladási ár 2 százalékat sem érné el.

Szükség esetén a legkülönbözőbb statisztikai adatokkal tudjuk igazolni azt, hogy még az építkezésnél, vagy a kifejezetten fa-

fogyasztó iparágaknál is, a külföldi faanyagoknak ezzel a fuvardíj-többlettel való megterhelése a kész gyártmányok eladási árának vagy az előállítási költségeknek (építkezés) csak hányadrész százalékait teszi ki és az 1 százalékot sehol el nem éri.

A gazdasági helyzet ma az, hogy a magyar fatermékek 120—140 km vasúti szállítás mellett nem képesek versenyezni a jóval nagyobb távolságról szállított külföldi fával, tisztán azért, mert vasúti viteldíjuk a feladó állomási ár 6—8 százalékával magasabb, mint a külföldi fáé, sőt akárhányszor ennél többel is.

Az eredmény az, hogy a magyar erdőgazdaság, mihelyest a viszonyok az értékesítésre kissé kedvezőtlenebbek, jobb minőségű termékeit is csak nagyon nyomott áron tudja értékesíteni, a gyengébb minőségű választékok igen számottevő része pedig még kedvező értékesítési viszonyok között is értékesítetlenül, az erdőn rothad el.

Meggyőződésünk az, hogy Nagyméltóságod, mint a magyar erdőgazdaság érdekeinek hivatott védelmezője, nem nézheti tovább ezt a tűrhetetlen állapotot.

Lehetetlennek tartjuk, hogy a magyar kormányzat megtagadja ezt a minimális védelmet a magyar erdőgazdaságtól akkor, amikor a kért fuvardíj életbeléptetése egycsapásra 10—15 százalékkal csökkentheti fabehozatalunkat, a várható jövedelemtöbbletnek a magyar erdőgazdaság támogatására való fordítása esetén pedig óriási mértékű fabehozatalunkat néhány évtized alatt teljesen meg lehet szüntetni.

Mert az általuk kért tarifális védelem esetén a magyar termelés a helyi szükségleteket kielégítheti azokkal a gyengébb választékokkal, amik ma jórészt az erdőn pusztulnak el, jobb minőségű fatermékeivel pedig versenyezni tud a külföldi áruval ott, ahol eddig a magyar terméket még hírből is alig ismerték.

A magyar termékek árának legalább 60—70 százaléka, az esetek legnagyobb részében 80 százalékot meghaladó része olyan munkabér, fuvarbér, közterhek stb., ami részint elsovadt gazdasági életünket táplálja azáltal, hogy a munkanélküliek ezreinek ad munkát és kenyeret, részint az államkincstár bevételeit szaporítja ugyanakkor, amikor kereskedelmi mérlegünket is javítja!

Az ebből a védelemből származó teher legfeljebb felében fogja fogyasztóinkat terhelni, mert a kereslet és kínálat örök törvényei szerint annak legalább fele azokra a külföldi termelőkre fog átháramlani, akik ma kímélet és meggondolás nélkül pusztítják a magyar erdőgazdaságnak az elcsatolt területeken hosszú évtizedek alatt összegyűjtött készleteit.

Tisztelettel kérjük azert Nagyméltóságodat, méltóztassék minden erejének latbavetésével kérésztülvinni azt, hogy a magyar fatermékek a vasúti szállításnál megfelelő kedvezményben részesüljenek, a külföldi fatermékek fuvardíjának fölemeléséből, az előbbi kedvezmény levonásával fennmaradó összeget pedig törvényhozási intézke-

dés biztosítsa a magyar erdőgazdaság fejlesztését célzó állami teendők költségeire, hogy ne kelljen a magyar erdőgazdaságnak évről-évre a kétségbeesésig menő aggodalommal tekinteni az elé, mennyivel fogják az államerdészet amúgy is szűkös költségvetését évről-évre csökkenteni.

Ismételten hangsúlyozzuk, hogy a nyújtandó segítségnek több mint 90 százaléka olyan munkabér, ami annak a legnagyobb nyomorban sínylő mezőgazdasági munkásosztálynak adna kenyeret, amelyeknek jóléte Nagyméltóságodnak annyira a szívében fekszik.

Legyen szabad itt rámutatnunk az olasz példára, ahol azt a törvényt, amely az ezekre a célokra szükséges hitelfedezetről van hivatva gondoskodni, az olasz nemzeti nagyság megteremtőjéről, Mussoliniról nevezik el, mert teljes tudatában vannak annak, hogy csak állandó, céltudatos és következetes gazdasági politika tehet egy nemzetet nagyvá és csak ez vetheti meg jövőendő boldogulásának alapjait.

Egyesületünk azzal a hittel és bizalommal terjeszti a magyar erdőgazdaságnak ezt az életbevágó kérését Nagyméltóságod elé, hogy a magyar erdőgazdaság feljajdulását nemcsak megértéssel méltóztatik fogadni, de a jogos sérelem megszüntetésével ennek a fontos gazdasági ágának a létalapját is megméltóztatik teremteni.

Fogadja Nagyméltóságod kiváló tiszteletünk őszinte nyilvánítását.

Budapest, 1930 június 10.

Az Országos Erdészeti Egyesület nevében.

Előterjesztés a Földművelésügyi Miniszter Úrhoz az Alföld-fásítás és a személyzet apasztása ügyében.

Egyesületünk igazgatóválasztmánya ezévi május hó 30-án tartott ülésén megütközéssel és őszinte sajnálattal értesült arról, hogy az Alföld-fásítási akciónál ideiglenesen alkalmazott napidíjas erdőmérnökök közül Nagyméltóságod 28 egyént 1930. évi július hó 1-től elbocsájtani méltóztatott.

Éppen ilyen megdöbbenéssel szerzett az igazgatóválasztmány tudomást arról is, hogy Nagyméltóságod tárcájának ezévi költségvetésében az államerdészeti tisztikar létszámát három okl. erdőmérnökkel méltóztatott apasztani, akkor, amikor a többi szaktisztviselőknél apasztás egyáltalán nem történt, sőt egyes szakmáknál a létszámot szaporították.

Az Alföld-fásítási akció fontosságát, erdőgazdaságunk, faellátásunk, nemzeti kultúránk, a népjólét, a közegészségügy szempontjából nem kell Nagyméltóságod előtt hangoztatnunk, hiszen éppen Nagyméltóságod volt az, aki 3 évvel ezelőtt az addig csak tapogatózó munkálatokba erélyes kézzel belenyúlt és egy 15 éves program

keretében ezt az annyira fontos munkátot keresztülvinni óhajtotta.

A személyzet elbocsátása és az erdőtiszti létszám apasztása nemcsak ennek a munkának a megfelelő végrehajtását teszi lehetővé, hanem egész erdőgazdaságunk jövőjét teszi kockára.

A múlt év folyamán külön előterjesztésben voltunk bátrak Nagyméltóságod nb. figyelmét felhívni arra, hogy az államerdészeti tisztikar mostani létszáma és beosztása mellett a jelenleg ráháruló teendőket sem képes megnyugtatóan és megfelelően ellátni, nem azért, mintha a hozzáértésben vagy munkakészségben volna hiány, de azért, mert a tisztikarra háruló teendők tömege az egyéni munkabírás határát messze túlhaladja.

Nagyméltóságod belátta, hogy az 150 éves erdőtörvény intézkedései a megcsonkított ország erdőgazdaságának fejlesztését és fenntartását nem biztosítják, s ezért új erdőtörvénytervezetet készített, amelyet már az érdekeltségek is letárgyaltak.

Fölöslegesnek tartjuk az új törvény szükségességét hangoztatni, mert hiszen éppen egyesületünk volt az, amely közel 10 év óta évről-évre megisméltlődő kérvényekben kérte az új törvény előterjesztését.

Már a múlt év folyamán tett előterjesztésünkben rámutattunk arra, hogy az új törvény az erdők fokozott védelme mellett fokozott munkát s ennek megfelelően nagyobb személyzetet is igényel, s ezért kértük, hogy az erdőtiszti személyzet létszámán legalább addig, amíg az új törvény által okozott munkatöbblettel az egész kormányzat tisztába nem jön, változtatást ne méltóztassanak eszközölni.

Előterjesztésünkre választ ugyan nem kaptunk, azonban a költségvetésnek előterjesztésünk elején említett intézkedései súlyosabbak a legridegebb elutasító válasznál.

Kötelességünknek ismerjük erre a körülményre még egyszer felhívni Nagyméltóságod nb. figyelmét s egyúttal arra a felelősségre is, amelyet ezzel az intézkedéssel a magyar erdőgazdaság jövődjével szemben a kormányzat magára vesz.

Allítjuk és szükség esetén bizonyítjuk, hogy a magyar erdőgazdaság az utolsó években nem fejlődött, de visszaesett.

Dacára minden akciónak, erdőterületünk az utolsó 3 év alatt apadt.

Az erdősítési hátralékok 14.600 kat. holdról 20.900 kat. holdra emelkedtek.

Sőt ezeknél a hivatalos számadatoknál jelentékenyen nagyobb az erdősítési hátralék és legalább 300.000 kat. holdra rúg a feltétlenül pótlást, kiegészítést, rendbehozatalt igénylő fiatalosok területe.

Közel ugyanennyire teszi a Nagyméltóságod által összeállított munkaterv az Alföldön és egyebütt befásítandó kopár, futóhomokos vagy egyéb területeket.

Ha figyelembe vesszük az Alföld-fásítási akció utolsó évi eredményeit, ez a passzív mérleg nem javulhat, hanem csak romlik és

pedig elsősorban azért, mert a végrehajtáshoz hiányzik a megfelelő számú munkaerő és a költség.

A magyar erdőknek felét, vagy még nagyobb részét évek óta nem láthatja a felügyelőszemélyzet, mert hiszen havonta 6—8 napra korlátozott utazási lehetősége még arra sem elegendő, hogy a felmerülő kérelmeket, kívánságokat vagy feljelentéseket a helyszínén lelkiismeretesen elbírálja.

Az intézkedés, amit a költségvetés tartalmaz, ezen az állapoton még ront, mert hiszen nemcsak az egy emberre háramló teendőket szaporítja a létszám apasztásával, de az alkalmazott ideiglenes munkaerő szélnekeresztésével még a lehetőségét is kizárja annak, hogy akkor, amikor ennek a fontos kötelességnek a teljesítésére az államhatalomban meglesz a jószándék és hajlandóság, a végrehajtáshoz szükséges gyakorlott munkaerő rendelkezésre álljon.

Számtalanszor rámutattunk arra, hogy faszükségleteinknek belső leendő fedezése nemcsak kereskedelmi mérlegünk javítása, de állami létünk fenntartása érdekében is mennyire fontos.

Hiszzen elég határainknak két-három hónapon át való lezárása arra, hogy építőanyagunk, bányafánk, vasúti talpfánk, tüzfánk ne legyen, annak a megítélését pedig, mit jelent az ország közgazdaságára, ha széntermelésünk megszűnik, közlekedésünk elakad, amire 1919—1922-ben elég tapasztalatot szereztünk, ennek megítélését Nagyméltóságod bölcs belátására bizzuk.

Az Országos Erdészeti Egyesület őszinte sajnálattal látja, hogy a költségvetés intézkedései még annak is útját vágják, hogy az elhanyagolt teendők a közeljövőben megfelelően foganatosíthatók legyenek. Mert hiába állít majd be a következő évek költségvetése számottevő összegeket az erdőgazdaság céljainak szolgálatára, ha akkor, amikor azok az összegek felhasználásra kerülnek, nem áll mindenütt a megfelelő számú, gyakorlatilag is kiképzett személyzet a kormány rendelkezésére.

Megfelelő személyzet nélkül a munka helyett kapkodás, jövedelmező befektetés helyett pénzpocsékolás következik be s ezt csak egyféleképpen lehet elkerülni, ha a megfelelő személyzetről idejében gondoskodunk.

Meggyőződésünk az, hogy az a végösszegében évi 100.000 pengőnél kisebb megtakarítás, amit Nagyméltóságod a 3 erdőtisztai állás megszüntetésével és a 28 ideiglenes alkalmazott elbocsátásával elért, nem volt feltétlenül szükséges az amúgy is szegényesen dotált földművelésügyi tárca költségvetésének apasztására s olyan takarékosságot jelent, amelynek árát nemcsak a jelen, de a jövő is sokszorosán megfizeti.

Éppen ezért teljes tisztelettel bár, de a legnagyobb határozottsággal kérjük Nagyméltóságodat arra, méltóztassék ezeket a rendelkezéseket hatályon kívül helyezve, megteremteni a lehetőségét annak, hogy a magyar erdőgazdaság helyzete ha már nem is javul, legalább

ne romoljan és hogy arra az időre, amikor a szükséges hitelösszeg is rendelkezésre fog állani, a nélkülözhetetlen személyzet se hiányozzék.

Fogadja Nagyméltóságod kiváló tiszteletünk őszinte nyilvánítását
Budapest, 1930 június 4.

Az Országos Erdészeti Egyesület nevében.

Előterjesztés a Földművelésügyi Miniszter Úrhoz a forgalmiadó-váltás ügyében.

A magyar erdőgazdaságnak idestova évtizedes panasza a méltánytalan és igazságtalan elbánás, amelyben az erdőgazdaság a forgalmiadóra vonatkozó jogszabályok megállapításánál a többi őstermelő ágazatokkal szemben részesült.

Amíg a mezőgazdaság legkülönbözőbb ágazatainak termékei nemcsak a termelő kezén, de igen sok relációban egész a fogyasztóig teljes forgalmiadómentességet élveznek, addig az erdőgazdaság termékei nemcsak magánál a termelőnél, de ezen túl is az értékesítés vagy feldolgozás minden egyes mozzanatánál forgalmiadókötelesek.

Kétszeresen súlyosan érinti a magyar erdőgazdaságot és fatermelést, valamint az ezzel közvetlenül kapcsolatos fűrészipart ez a kérdés azért, mert a külföldi őstermelésnek és iparnak azonos termékei a behozatalnál teljes vámmentességet s ennek következtében az első eladásnál teljes forgalmiadómentességet is élveznek.

Számtalanszor rámutattunk arra, hogy míg a magyarországi termelésű fából származó fűrészelt anyag 3, sőt 4-szeres, tehát 6—8 százalékot kitevő forgalmiadóteherrel jut el a fogyasztóhoz, addig a hasonló külföldi gyártmány, ha a fogyasztót közvetlenül keresi fel, teljes forgalmiadómentességet élvez.

Amikor megcsonkításunk után az első vámtárgyalások folytak, a magyar erdőgazdaság nem állott elő védővámkövetelésekkel, hanem beismerve azt, hogy a közszükségleteket ma itt benn még képtelen ellátni, minden ellenvetés nélkül járult hozzá ahhoz, hogy a fatermékek vámmentesen, tehát a fogyasztás megterhelése nélkül juthassanak el a fogyasztókhoz.

Tette azt abban a reményben, hogy a magyar kormányzat a későbbi intézkedések során mindig módját fogja ejteni annak, hogy ha különleges védelemben nem is részesíti a magyar termelést, meg fogja védeni annak versenyképességét a külföldi termeléssel szemben.

Az ezután életbeléptetett forgalmiadórendszer ennek éppen az ellenkezőjét eredményezte.

Hosszas panaszunkra maga a kormányzat is [már évekkel] ezelőtt belátta ennek a helyzetnek a tarthatatlanságát és az 1927. évi költségvetés tárgyalása alkalmával fölhatalmazást kért és kapott a törvény-

hozástól arra, hogy a vámmentesen behozható árucikkekre a forgalmiadó helyett egyhelyütt és egytételben lerovandó forgalmiadóváltásigot vethessen ki s ezzel megszüntesse azt a diszparitást, ami a magyar termékek rovására az enemű szükségletek ellátásánál fennállott.

A tüzfára vonatkozólag ezt az álláspontot sikerült érvényesíteni annyiban, hogy a belföldi tüzfifa forgalmiadóváltásigát a kormányzat 3 százalékbán, a külföldi tüzfifáét pedig 4 százalékbán állapította meg az erre vonatkozó rendeletben azzal, hogy ezt a váltásigot a belföldi anyag után a termelő rója le, a külföldi anyagok után pedig a behozatalkor a határállomásokon róják le.

Négy éve harcol már a magyar erdőgazdaság és fatermelés azért, hogy ezt a rendszert a műfatermékekre vonatkozólag is honosítsák meg és bár kötetekre menő felterjesztésünk, memorandumunk, számadataink fekszenek a pénzügyminisztériumnál, amelyek másolatait minden alkalommal Nagyméltóságodnak is bemutatjuk, egyes ipari érdekeltségek teljesen önző alapon álló ellenzés folytán a kérdés érdemi elintézése évek óta húzódik.

A mai eljárás, illetőleg a műfatermékeknél alkalmazott forgalmiadórendszer jogtalan, igazságtalan és nemzetellenes.

Jogtalan azért, mert amíg a mezőgazdaság minden termékét forgalmiadómentességben részesíti, az éppen úgy, sőt még jobban röghöz kötött erdőgazdaságot többszörös forgalmiadó terhével sújtja.

Igazságtalan azért, mert az aránylag legnagyobb mennyiséget fogyasztó kisgazdát, kisiparost, vagy vidéki magángazdaságot, amely csak 2—3 kézen keresztül, tehát már közbeeső hasznokkal megdrágítva juthat ezekhez az anyagokhoz hozzá, még ezenfelül néha két, sőt háromszoros forgalmiadóval terheli még az importált árunál is, amivel szemben a külföldről közvetlenül vásárló nagy fogyasztó nemcsak a jóval alacsonyabb termelői árakat élvezi, hanem még teljes forgalmiadómentességben is részesül.

Végül nemzetellenes azért, mert egy amúgy is igen nehéz helyzetben lévő, a közérdek szempontjából igen fontos termelési águnkat nemcsak hogy nem védi a hasonló külföldi termelés versenyével szemben, de annak kifejezetten kiszolgáltatja azáltal, hogy a magyar árut, amíg a piacra eljut, 6—10 százalék olyan teherrel sújtja, amit a külföldi áru egyáltalán nem visel.

Számos felterjesztésünkben kimutattuk, hogy a megoldást ellenző ipari érdekeltségeknek az az állítása, mintha a forgalmiadóváltásig az ipari termelést számbavehető módon megdrágítaná, egyáltalán nem helytálló.

Nem akarjuk a felhozott érvek tömegét és a bemutatott számításokat ehelyütt megismételni, azonban Nagyméltóságod kívánságára bármely percben hajlandók vagyunk azt teljes egészében újból bemutatni.

Arra kérjük ezúttal Nagyméltóságodat, méltóztassék sürgős értekezlet összehívásával módot adni arra, hogy kérésünket teljes részletességgel előadhassuk s ennek eredményében kieszközőlni, hogy

1. a belföldi erdőgazdaság fatermékei az egész vonalon teljes forgalmiadómentességben részesüljenek s az innen elmaradó bevételeket az importált famennyiségeken megfelelő forgalmiadóváltás formájában hajtsák be.

2. Amennyiben a belföldi anyagoknak forgalmiadómentességben való részesítése elháríthatatlan akadályokba ütköznék, a belföldi erdőgazdaság termékeinek forgalmiadóváltása 2 százalékban, a külföldről behozottaké pedig olyan százalékban állapíttassék meg, amely százalék mellett nemcsak az eddigi forgalmiadóbevételek nyernek fedezetet, hanem 1—2 millió többlet jut arra, hogy ebből az összegből Nagyméltóságod az Alföld fásításánál felmerülő költségeket fedezhesse.

Külön ki kell emelnünk annak a fontosságát, hogy a belföldi termelés, — még pedig nemcsak műfa, de a tűzifa is, — 2 százaléknál magasabb forgalmiadóváltással ne terheltessék s a feldolgozott anyagoknál a forgalmiadókivetés alapját a nyers rönk értéke képezze, nehogy a birtokos, aki erdei termékeit a helyi munkaerő felhasználásával feldolgoztatja, ebből a szempontból kedvezőtlenebb elbánásban részesüljön mint az, aki termékeit feldolgozatlanul értékesíti.

Tekintettel arra, hogy a kérdés már évek óta tárgyalás alatt áll a m. kir. pénzügyminiszter úrnál, tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, méltóztassék odahatni, hogy ezt a kérdést a pénzügyminiszter úr is ankéton tárgyalassa le, arra Nagyméltóságod képviselőjét is hívja meg, hogy így a nyilvánosság előtt is módjában legyen Nagyméltóságodnak igazságos és méltányos kérésünket megfélelően támogatni.

Fogadja Nagyméltóságod kiváló tiszteletünk őszinte nyilvánítását
Budapest, 1930 június 10.

Az Országos Erdészeti Egyesület nevében.

Lapunk júliusi és augusztusi száma az eddigi szokásnak megfelelően, augusztus hó első felében összevonva jelenik meg.
